

Schumann

PIANO SONATA NO. 1 IN F SHARP MINOR, OP. 11
FANTASIESTÜCKE, OP. 12

AYHAM HAMMOUR PIANO

WYDANIE PUBLIKACJI ZOSTAŁO DOFINANSOWANE PRZEZ UNIWERSYTET JANA KOCHANOWSKIEGO W KIELCACH
THE PUBLICATION WAS CO-FINANCED BY THE JAN KOCHANOWSKI UNIVERSITY OF KIELCE

SERDECZNE PODZIĘKOWANIA DLA DYREKCJI ZESPOŁU PAŃSTWOWYCH SZKÓŁ MUZYCZNYCH IM. LUDOMIRA RÓŻYCKIEGO W KIELCACH
ZA UDOSTĘPNIENIE SALI KONCERTOWEJ DO NAGRANIA
MANY THANKS TO THE MANAGEMENT OF THE LUDOMIR RÓŻYCKI STATE MUSIC SCHOOLS COMPLEX IN KIELCE
FOR PROVIDING THE CONCERT HALL FOR THE RECORDING

© **DUX RECORDING PRODUCERS, DUX 2206, 2025**

NAGRANIE ZREALIZOWANO W SALI KONCERTOWEJ ZESPOŁU PAŃSTWOWYCH SZKÓŁ MUZYCZNYCH IM. LUDOMIRA RÓŻYCKIEGO W KIELCACH
RECORDED AT THE CONCERT HALL OF THE LUDOMIR RÓŻYCKI STATE MUSIC SCHOOLS COMPLEX IN KIELCE

AYHAM HAMMOUR GRA NA FORTEPIANIE MARKI STEINWAY & SONS, MODEL D-274
AYHAM HAMMOUR PLAYS THE STEINWAY & SONS PIANO, MODEL D-274

TOMASZ BARTOSZEK REŻYSERIA NAGRANIA, MONTAŻ, MASTERING | RECORDING SUPERVISION & SOUND ENGINEERING, EDITING, MASTERING

ZBIGNIEW KOZERA STROJENIE FORTEPIANU | PIANO TUNING

RAFAŁ DYMERSEKI (NA PODSTAWIE ZDJĘCIA AUTORSTWA AYHAMA HAMMOURA | BASED ON A PHOTOGRAPH BY AYHAM HAMMOUR)
GRAFIKA NA OKŁADCE | COVER ART

RAFAŁ DYMERSEKI PROJEKT GRAFICZNY I SKŁAD | GRAPHIC DESIGN AND PAGE LAYOUT

AYHAM HAMMOUR TŁUMACZENIA | TRANSLATION

MARCIN TARGOŃSKI REDAKCJA | EDITOR

DUX RECORDING PRODUCERS

2 MORSKIE OKO STREET, 02-511 WARSAW, POLAND | WWW.DUX.PL, E-MAIL: DUX@DUX.PL

ROBERT SCHUMANN (1810–1856)

I Sonata fortepianowa fis-moll op. 11

Piano Sonata No. 1 in F Sharp Minor, Op. 11 (1832–35)

Fantasiestücke, Op. 12 (1837)

Ayham HAMMOUR fortepian | piano

Szanowni Państwo, Drodzy Słuchacze, oddaję w Wasze ręce kolejną płytę z muzyką, która od zawsze przyciągała mnie swoją emocjonalną głębią. Jej doświadczenie musiałem przeżyć osobiście i przetworzyć przez własną wrażliwość artystyczną. Muzyka Roberta Schumanna, a szczególnie dwa dzieła zawarte w tym fonograficznym

wydaniu, rezonowały we mnie od lat – ich odgłos w mojej duszy był głęboki, intrygujący i szczególnie znaczący.

Sonata fis-moll op. 11 i *Fantasiestücke* op. 12 to kolejne po sobie opusy, a zarazem dwie różne przestrzenie wyrazowe, które łączy intensywność emocji i wyraźna dychotomia – między liryzmem a dramatem, wzlotem a melancholią.

Sonata, z jej nietypową budową i dramatycznym rozwojem, postawiła przede mną nie tylko wykonawcze wyzwania, lecz także potrzebę scalania formy poprzez spójną i przekonującą interpretację – taką, która oddaje istotę muzyki Schumanna – zmienność nastrojów, orkiestrowe imaginacje i melancholijną głębię. Oddanie wewnętrznych rozterek, zmiennych nastrojów, gwałtownych zwrotów i ulotnych chwil zadumy wymagało nieustannego balansowania między strukturą a ekspresją, między kontrolą a intuicją.

W *Fantasiestücke* natomiast napięcie formalne ustępuje miejsca koncentracji na stanach emocjonalnych i ich różnorodności. Choć forma miniatury pozornie wydaje się łatwiejsza, stawia inne wymagania: każda część to osobny mikrokosmos, wymagający indywidualnego podejścia, barwy, frazy i oddechu. Kreowanie tych światów na tak niewielkiej przestrzeni staje się szczególnym wyzwaniem, a zarazem źródłem ogromnej radości interpretacyjnej, wymagającym od pianisty stosowania zróżnicowanego języka. Ale i tu wyzwanie było ogromne: jak uchwycić to,

co najtrudniejsze – ulotność, poetykę, niespodziewane zmiany perspektywy?

Mam nadzieję, że w mojej interpretacji usłyszycie Państwo muzyczne zwierciadło, dostrzegą obraz szczerzej narracji, w której najważniejsze miejsce zajmuje autentyczny kontakt z dźwiękiem.

Ayham Hammour

Dear Listeners, I am pleased to share with you another album, featuring music that has always drawn me with its emotional depth. It is music I felt compelled to live through and to shape with my own artistic sensibility. Robert Schumann's music, and in particular the two works featured in this recording, have long resonated deeply within me – their echo in my soul has been profound, intriguing, and uniquely meaningful.

The Sonata in F Sharp Minor, Op. 11 and *Fantasiestücke*, Op. 12 are consecutive opus numbers, yet they inhabit two different expressive worlds. What unites them is the intensity of emotion and a clear dichotomy – between lyricism and drama, elevation and melancholy.

The Sonata, with its unusual structure and dramatic development, posed not only performative challenges but also the need to unify its form through a cohesive, convincing interpretation – one that reflects the essence of Schumann's

music: emotional volatility, orchestral imagination, and melancholic depth. Conveying inner turmoil, shifting moods, sudden turns, and fleeting moments of reflection required a constant balance between structure and expression, between control and intuition.

In *Fantasiestücke*, formal tension gives way to a focus on emotional states and their diversity. Although the miniature form might seem easier at first glance, it brings a different set of challenges: each piece is a self-contained microcosm that requires a unique approach in tone, phrasing, and breath. Creating those emotional worlds within a limited time becomes a unique interpretive challenge – and a deep source of joy. Each piece demands a different expressive language. And again, the true challenge lies in capturing what is most elusive – transience, poetry, and the ever-shifting perspective.

I hope that in my interpretation, you will hear a musical mirror – a portrait of sincere narrative in which the most important role is played by an authentic connection to sound.

Ayham Hammour

Robert Schumann litografia: Josef Kriehuber | lithograph by Josef Kriehuber (1839)

Sonata fis-moll op. 11 powstała w latach 1833–1835 – rozpoczyna cykl wielkich dzieł fortepianowych Schumanna. Już w pierwszym wydaniu, opublikowanym w 1836 roku przez wydawnictwo Friedricha Kistnera w Lipsku, pojawia się osobliwa dedykacja: *Clara zugeeignet von Florestan und*

Eusebius [Zadedykowana Clarze przez Florestana i Euzebiusza]. Te dwie wyobrażone postaci – reprezentujące wewnętrzne kontrasty kompozytora: pasję i refleksję – prowadzą w tej sonacie swoisty dialog, którego adresatką jest ukochana Clara Wieck. Dzieło to stanowi zarazem manifest estetyczny i emocjonalny – świadome odejście od klasycznych wzorców na rzecz ekspresji i formy podporządkowanej narracji.

Wstęp Sonaty, **Introduzione**, z introwertyczną, melodyjną narracją (**Un poco Adagio**), to rodzaj muzycznego monologu, przepętnionego uczuciem i tęsknotą. Nie służy on jedynie przygotowaniu tematu, lecz sam w sobie stanowi osobny obszar wyrazu. Po nim następuje nagłe wejście tematu głównego (**Allegro vivace**) – niespokojnego, fragmentarycznego i gwałtownego. Zamiast klasycznie uporządkowanego przebiegu, Schumann wprowadza motywiczne szczytki, które rozwijają się organicznie, bardziej jak myśli i emocje niż z góry ustalona struktura.

Szczególnie rozbudowana jest kulminacja części przetworzeniowej – kompozytor zestawia w niej gwałtowne kontrasty tonalne, zagęszczoną fakturę oraz nagłe zmiany agogiczne. Wszystko to prowadzi do nasilonego napięcia dynamiczno-harmonicznego, które nie znajduje natychmiastowego ukojenia. Dopiero po tej burzy pojawia się drugi temat – pierwotnie w A-dur – teraz powracający w posępnej tonacji fis-moll, co nadaje mu zupełnie inny, melancholijny charakter.

Druga część – oznaczona po prostu jako **Aria** – przypomina wewnętrzną pieśń. Nie ma klasycznej formy reprzykowej, lecz opiera się na kontemplacji tematu rozwijanego z subtelnymi zmianami rytmicznymi i harmonicznymi. W tej części Schumann przybliża się do estetyki liryki wokalne, traktując fortepian jak instrument śpiewający – czuły i zmysłowy. Schumann wykorzystuje tu temat swojej wcześniejszej pieśni *An Anna* (wydanej pośmiertnie) – motyw, który nabiera tu instrumentalnej głębi i staje się swoistym muzycznym cytatem pamięci.

Pierwsze ogniwo trzeciej części, **Scherzo**, jest pełne życia i nerwowego pulsu – oparte na zdecydowanej, impulsywnej rytmice. Całość otwiera napięta figura akordowa z wyrazistym rytmem punktowanym i nagłymi akcentami, które nadają tej części napięty, skoncentrowany charakter.

Intermezzo – kontrastujące, drugie ogniwo trzeciej części (w tonacji D-dur) – posiada rytmiczne cechy stylizowanego poloneza: rytm punktowany, uroczysty ton i dostojną frazę, co było rzadkim zabiegiem w tego rodzaju formie, wnoszącym zarazem kontrast zarówno pod względem tonacyjnym, jak i stylu.

Finale to próba ustrukturyzowania wcześniejszych emocji – pojawiają się motoryczne figury, przypominające toccate, oraz liryczny drugi temat w Des-dur. Schumann intensyfikuje materiał, stosując kontrapunktyczne prowadzenie głosów i gęstą fakturę. Całość domyka się dynamicznie

i zdecydowanie – jakby kompozytor zamykał rozdział własnych emocji. Choć nie oznaczył on formalnie tej części jako rondo, jej struktura łączy cechy formy sonatowej z rondową powtarzalnością i wariacyjnością tematów. To podejście charakterystyczne dla Schumanna: hybrydowa konstrukcja podporządkowana narracji i jej dramatycznemu przebiegowi.

Fantasiestücke op. 12, cykl ośmiu miniatur fortepianowych, mogących funkcjonować jako samodzielne utwory, powstał w roku 1837 i został dedykowany szkockiej pianistce Annie Robenie Laidlaw, z którą Schumanna łączył krótki romans. Inspiracją dla cyklu była nowela E.T.A. Hoffmanna *Die Fantasiestücke in Callots Manier* [Fantazje w manierze Callota] – zbiór opowiadań łączących elementy fantastyki, groteski i romantycznej refleksji. Ta literacka aura stanowi doskonałą przestrzeń do przywołania przez kompozytora swoich charakterystycznych postaci: Euzebiusza (introwertycznego, lirycznego) i Florestana (impulsywnego, ekstrawertycznego).

Choć problem formalny w cyklu nie występuje, jego strukturę scalają dramatyczne kontrasty emocjonalne, budujące narrację i ukazujące odmienny charakter tych utworów. Schumann, wielki romantyk, potrafił jak mało kto tworzyć małe formy o wielkiej ekspresji – zwarte, przepełnione osobistą refleksją i poetycką głębią. Nie inaczej jest w tym cyklu: każda miniatura emanuje marzycielską wyobraźnią, dramatyzmem

i intensywnością przeżyć, jednocześnie zachowując lekkość, humor z wyczuwalną nutą ironii.

Cykl otwiera **Des Abends** [Wieczorem] – nastrojowa, spokojna i refleksyjna część, która otula słuchacza mglistym, tajemniczym klimatem wieczoru.

W kolejnym ogniwie, zatytułowanym **Aufschwung** [Wzlot], dramatyczna ekspresja i pełen

rozmachu charakter porwą swoją energią oraz nagłymi zmianami.

Trzecia część – **Warum?** [Dlaczego?] – to liryczna, pieśniowa medytacja o filozoficznym przestaniu. Przynosi pytania zawieszane w powietrzu, pozostające bez odpowiedzi.

Grillen [Dziwactwa] odśpiewa kapryśną ironię w formie miniatury o humorystycznym i groteskowym charakterze, z kontrastującymi, krótkimi momentami lirycznymi.

Dramaturgiczne centrum cyklu stanowi **In der Nacht** [W nocy]. Walka światła z mrokiem buduje tu intensywne napięcie, oddające klimat nocnej grozy.

Fabel [Bajka] to narracja o lekko ironicznym, bajkowym charakterze. Pełna kontrastów i nagłych zmian nastroju, przywodzi na myśl sceny z dziecięcej baśni.

W siódmym ogniwie, **Traumes Wirren** [Zamęty snu], muzyka staje się szybka, niespokojna i połykająca – to obraz chaotycznych snów i ulotnych wrażeń.

Cykl wieńczy **Ende vom Lied** [Koniec pieśni] – refleksyjna część utrzymana w tonie lekkiej ironii i pogodnej zadumy. Uroczysty rytm marszowy sugeruje radosne pożegnanie, lecz końcowe takty przynoszą cichą nutę nostalgii.

Ayham Hammour

Clara Wieck

litografia: Andreas Staub | lithograph by Andreas Staub (1838)

Composed between 1832 and 1835, the **Sonata in F Sharp Minor, Op. 11**, was Schumann's first large-scale piano work, opening the series of his monumental compositions for the instrument. Its first edition, published in 1836 by Friedrich Kistner in Leipzig, includes an unusual dedication: *Clara zugeeignet von Florestan und Eusebius* [Dedicated to Clara by Florestan and Eusebius]. These two imaginary characters – representing the composer's inner dichotomy of passion and reflection – engage in a kind of dialogue throughout the sonata, addressed to his beloved Clara Wieck. The work serves as both an emotional and aesthetic manifesto, consciously moving away from classical models toward a form governed by narrative expression.

The opening of the sonata, **Introduzione**, is an introspective, lyrical monologue (**Un poco Adagio**) – not merely an introduction, but a fully expressive space. It is followed by an explosive entrance of the main theme (**Allegro vivace**), fragmented and agitated. Rather than following a traditional formal structure, Schumann develops the music organically, shaped by thought and emotion.

Particularly noteworthy is the dramatic development section, marked by dense texture, shifting tonalities, and sudden agogic changes, all of which heighten musical tension. After this storm, the second theme returns – previously introduced in A major, now heard in a darker F sharp minor, imparting a melancholy hue.

The second movement, marked simply **Aria**, resembles an inward song – contemplative, gentle, and intimate. There is no formal reprise; instead, the theme unfolds subtly through rhythmic and harmonic nuances. Here, Schumann treats the piano as a singing instrument. He references his earlier lied *An Anna* (published posthumously), embedding its melodic essence within an instrumental setting.

The first part of the third movement, **Scherzo**, is vivid and pulsing, driven by an urgent rhythm and energetic articulation. The opening motif introduces a nervous momentum with its accented, syncopated rhythm.

The second part of this movement, **Intermezzo** (in D major), evokes the rhythm of a stylized polonaise – stately, dotted, and ceremonious – bringing both tonal and stylistic contrast.

The **Finale** seeks to bring structure to the emotional breadth that preceded it. Toccata-like motifs and contrapuntal textures create rhythmic propulsion. A lyrical second theme appears in D flat major, expanding the expressive palette. While Schumann does not label the form explicitly, the movement blends elements of sonata and rondo form, with recurring themes and developmental variation – a hallmark of Schumann's hybrid, narratively driven approach to musical architecture.

Fantasiestücke, Op. 12 – a cycle of eight piano miniatures, each complete in itself, composed

in 1837 and dedicated to the Scottish pianist Anna Robena Laidlaw, with whom Schumann had a brief romantic involvement. The literary inspiration came from E.T.A. Hoffmann's *Fantasiestücke in Callots Manier* [Fantasy Pieces in the Manner of Callot] – a collection of stories merging fantasy, grotesque, and romantic reflection. This imaginative framework provided the perfect space for Schumann's alter egos: the dreamy, lyrical Eusebius and the impetuous, extroverted Florestan.

Although the cycle does not emphasise formal development, it is held together by sharp emotional contrasts that form a coherent narrative arc. Schumann, a master of the Romantic miniature, imbues each work with personal reflection, dramatic urgency, and poetic nuance. These pieces are full of imagination, shifts of mood, fleeting irony, and tender vulnerability.

The cycle opens with *Des Abends* [At Evening], a calm, atmospheric nocturne with a misty, contemplative tone.

In the following section, *Aufschwung* [Soaring] emerges as a whirlwind of passion and sudden turns, full of dramatic fervour and impetuous motion.

The third part, *Warum?* [Why?], is a meditative, song-like miniature filled with philosophical wonder – questions posed without resolution.

With *Grillen* [Whims], Schumann offers a whimsical, ironic character piece, with abrupt contrasts and flashes of lyricism.

At the emotional centre of the cycle stands *In der Nacht* [In the Night]: a dramatic, intense vision of nocturnal conflict and dreamlike unrest.

Fabel [Fable] brings a narrative and fantastical character, shifting between playful and poetic – a musical tale with unexpected turns.

In the seventh section, *Traumes Wirren* [Dream's Confusions], the music becomes fast, restless, and shimmering – a portrayal of chaotic dreams and fleeting impressions.

The cycle concludes with *Ende vom Lied* [End of the Song], a reflective, ironic farewell in the form of a march-like epilogue – joyful on the surface, tinged with quiet nostalgia at the close.

Ayham Hammour

Ayham Hammour

Dr Ayham HAMMOUR, urodzony w Damaszku w 1985 roku, naukę gry na fortepianie rozpoczął w wieku 6 lat. Studia licencjackie ukończył w Damaszku pod kierunkiem Prof. Cynthii Al-Wadi. Swoje umiejętności doskonalił na studiach magisterskich w Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie prof. Mirosława Herbowskiego. Studia doktoranckie ukończył w Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi pod kierunkiem prof. dr. hab. Mariusza Drzewickiego, uzyskując stopień naukowy doktora sztuk muzycznych.

Jest laureatem wielu konkursów pianistycznych, takich jak: Międzynarodowy Konkurs Chopinowski w Wiedniu, Międzynarodowy Mistrzowski Konkurs w Warszawie czy Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny „Elevato” w Salzburgu (nagroda: występ w Mozarteum), „International Golden Classical Music Awards” w Nowym Jorku (nagroda: występ w Carnegie Hall), Swiss International Competition, a także konkursów w Trzcanie, Toronto i w Wenecji.

Brał udział w wielu kursach mistrzowskich w Krakowie, Rzeszowie, Katowicach, Pradze oraz na Węgrzech, pod kierunkiem wybitnych pedagogów i pianistów, m.in. prof. Andrzeja Jasińskiego, prof. Katarzyny Popowej-Zydróż, prof. Anny Malikovej, prof. Wolfganga Manza oraz prof. Bradleya Bolena.

Występował na międzynarodowych festiwalach, m.in. Festiwalu Béli Bartóka w Szombathely (Węgry), Międzynarodowym Festiwalu Muzyki

Krajów Śródziemnomorskich w Salonikach (Grecja), Festiwalu International Summer Piano Institute w Teksasie (Stany Zjednoczone), International Lugano Music Festival w Lugano (Szwajcaria), Festiwalu im. Mikołajusa Konstantinasa Čiurlionisa na Litwie, Festiwalu Młodych Kompozytorów w Krakowie oraz Festiwalu Muzyczna Korzkiew.

Koncertował w wielu prestiżowych salach, m.in. Rozsa Center na Uniwersytecie w Calgary, Roxy Grove Hall na Uniwersytecie Baylora w Waco (Stany Zjednoczone), Mozarthaus oraz Sali Barokowej Starego Ratusza w Wiedniu, sali koncertowej Uniwersytetu w Alcalá de Henares, Filharmonii Świętokrzyskiej, Filharmonii Syryjskiej, Centrum Paderewskiego w Kąsnej Dolnej, jak również w salach koncertowych w Warszawie, Krakowie, Kielcach, Wrocławiu, Łodzi oraz w Hiszpanii, Włoszech, Szwajcarii, Bułgarii, Kanadzie i na Litwie.

Jego debiutancka płyta została nagrana w Wiedniu w roku 2020. Znalazły się na niej utwory Josepha Haydna, Roberta Schumanna oraz premierowe nagrania *Etiud w stylu romantycznym* Waldemara Króla. W 2023 roku nakładem wydawnictwa DUX ukazał się jego dwupłytowy album zawierający nagrania sonat fortepianowych oraz *Etiud-obrazów* op. 39 Sergieja Rachmaninowa, wydany z okazji 150. rocznicy urodzin kompozytora.

W 2024 roku znalazł się w gronie laureatów muzycznej nagrody Międzynarodowego Konkursu „Muzyczne Orły” – jego działalność artystyczna

została doceniona w kategorii „Solista”. Za jego działalność dydaktyczną i artystyczną został uhonorowany m.in. Medalem Zasługi Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Nagrodą Prezydenta Miasta Krakowa, a także nagrodą Rektora Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach.

Dr Ayham HAMMOUR, born in Damascus in 1985, began studying piano at the age of six. He completed his undergraduate studies in Damascus under the guidance of Prof. Cynthia Al-Wadi. He continued to develop his skills during his master's studies at the Academy of Music in Kraków in the class of Prof. Mirosław Herbowski. He earned his doctoral degree in musical arts at the Grażyna and Kiejstut Bacewicz Academy of Music in Łódź, under the supervision of Prof. Mariusz Drzewicki, DSc.

He is a laureate of numerous piano competitions, including the International Chopin Piano Competition in Vienna, the International Master Piano Competition in Warsaw, the Elevato International Piano Competition in Salzburg (award: performance at the Mozarteum), the International Golden Classical Music Awards in New York (award: performance at Carnegie Hall), the Swiss International Competition, as well as competitions in Trzciana (Poland), Toronto, and Venice.

He has participated in many masterclasses in Kraków, Rzeszów, Katowice, Prague, and

Hungary, working under the direction of distinguished pedagogues and pianists such as Prof. Andrzej Jasiński, Prof. Katarzyna Popowa-Zydroń, Prof. Anna Malikova, Prof. Wolfgang Manz, and Prof. Bradley Bolen.

He has performed at numerous international festivals, including the Béla Bartók Festival in Szombathely (Hungary), the International Festival of Music of Mediterranean Countries in Thessaloniki (Greece), the International Summer Piano Institute in Texas (USA), the International Lugano Music Festival in Lugano (Switzerland), the Mikalojus Konstantinas Čiurlionis International Festival (Lithuania), the Festival of Young Composers in Kraków, and the Korzkiew Music Festival.

He has appeared in many prestigious venues, including the Rozsa Centre at the University of Calgary (Canada), Roxy Grove Hall at Baylor University (USA), the Mozarthaus and the Baroque Hall of the Old Town Hall in Vienna, the concert hall of the University of Alcalá de Henares, the Świętokrzyska Philharmonic, the Syrian National Philharmonic, the Ignacy Jan Paderewski Manor House in Kąsna Dolna, as well as concert halls in Warsaw, Kraków, Kielce, Wrocław, Łódź, and in Spain, Italy, Switzerland, Bulgaria, Canada, and Lithuania.

His debut album was recorded in Vienna in 2020 and features works by Joseph Haydn, Robert Schumann, and the premiere recording of *Etudes in the Romantic Style* by Polish composer

Waldemar Król. In 2023, his double album was released by the prestigious DUX label, featuring recordings of Sergei Rachmaninoff's piano sonatas and the *Études-Tableaux*, Op. 39, commemorating the 150th anniversary of the composer's birth.

In 2024, he was among the laureates of the Muzyczne Orły International Music Competition, receiving recognition in the "Soloist" category for his artistic activity. For his artistic and pedagogical achievements, he has been honored with among others the Medal of Merit of the President of the Republic of Poland, the Award of the Mayor of Kraków, and the Rector's Award of the Jan Kochanowski University in Kielce.

ROBERT SCHUMANN (1810–1856)

Piano Sonata No. 1 in F Sharp Minor, Op. 11 (1832–35)

①	Introduzione. Un poco Adagio – Allegro vivace	11:00
②	Aria. Senza passione, ma espressivo	3:02
③	Scherzo e Intermezzo. Allegrissimo – Lento	4:25
④	Finale. Allegro, un poco maestoso	10:40

Fantasiestücke, Op. 12 (1837)

⑤	Des Abends	3:21
⑥	Aufschwung	2:59
⑦	Warum?	2:38
⑧	Grillen	2:56
⑨	In der Nacht	3:57
⑩	Fabel	2:43
⑪	Traumes Wirren	2:29
⑫	Ende vom Lied	4:29

Total time: 54:41

Ayham HAMMOUR piano

Polecamy również | We also recommend:

DUX 2017/2018

